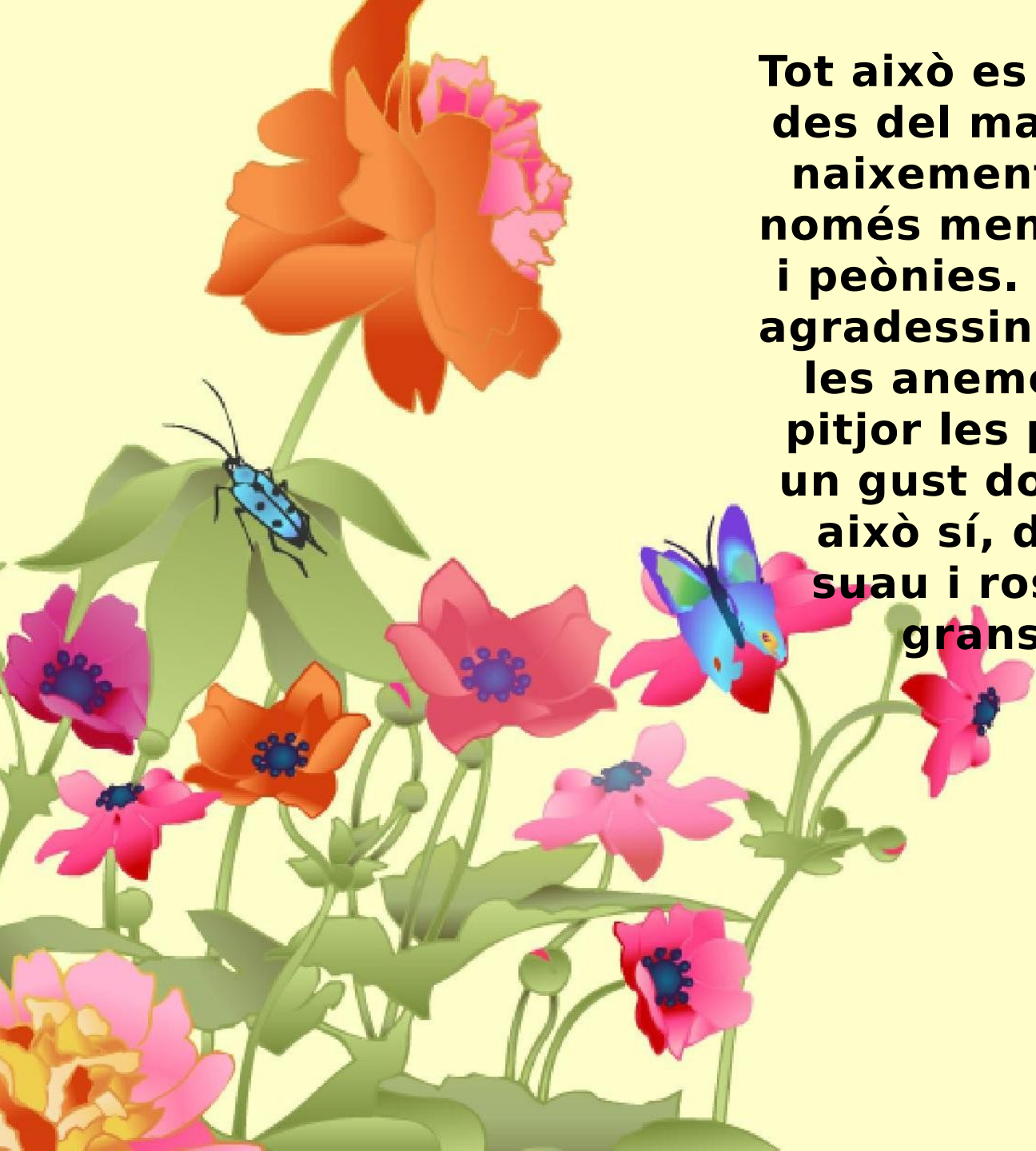

ROSA CARAMEL

Hi havia una vegada al país dels elefants, una manada en què les elefantes eren suaus, com el vellut, tenien els ulls grans i brillants, i la pell de color rosa caramel.

Tot això es devia al fet que, des del mateix dia del seu naixement, les elefantes només menjaven anèmones i peònies. I no era que els agradessin. Aquestes flors: les anemones - i encara pitjor les peònies - tenen un gust dolentíssim. Però això sí, donen una pell suau i rosada i uns ulls grans i brillants.

**Les anèmones i les peònies
creixien en un jardinet
tancat. Les Elefantetes
viven i es passaven el dia
jugant entre elles, i
menjant flors.**

**Petites, heu de menjar-vos
totes les peònies i no
deixar ni sola anèmona, o
no us fareu tan suaus com
les vostres mares, ni
tindreu els ulls grans i
brillants, i, quan sigueu
grans, cap elefant voldrà
casar-se amb vosaltres!**

Per tornar-se més roses, les Elefantetes portaven sabatetes de color rosa, collarets de color rosa i grans llaços color roses a la punta de la cua.

**Des del jardinet tancat, les
Elefantetes veien els seus
germans i els seus cosins, tots
d'un bell color gris elefant, que
jugaven per la sabana,
menjaven herba verda, es
dutxaven al riu, es rebotcaven
al fang i feien la migdiada sota
dels arbres.**

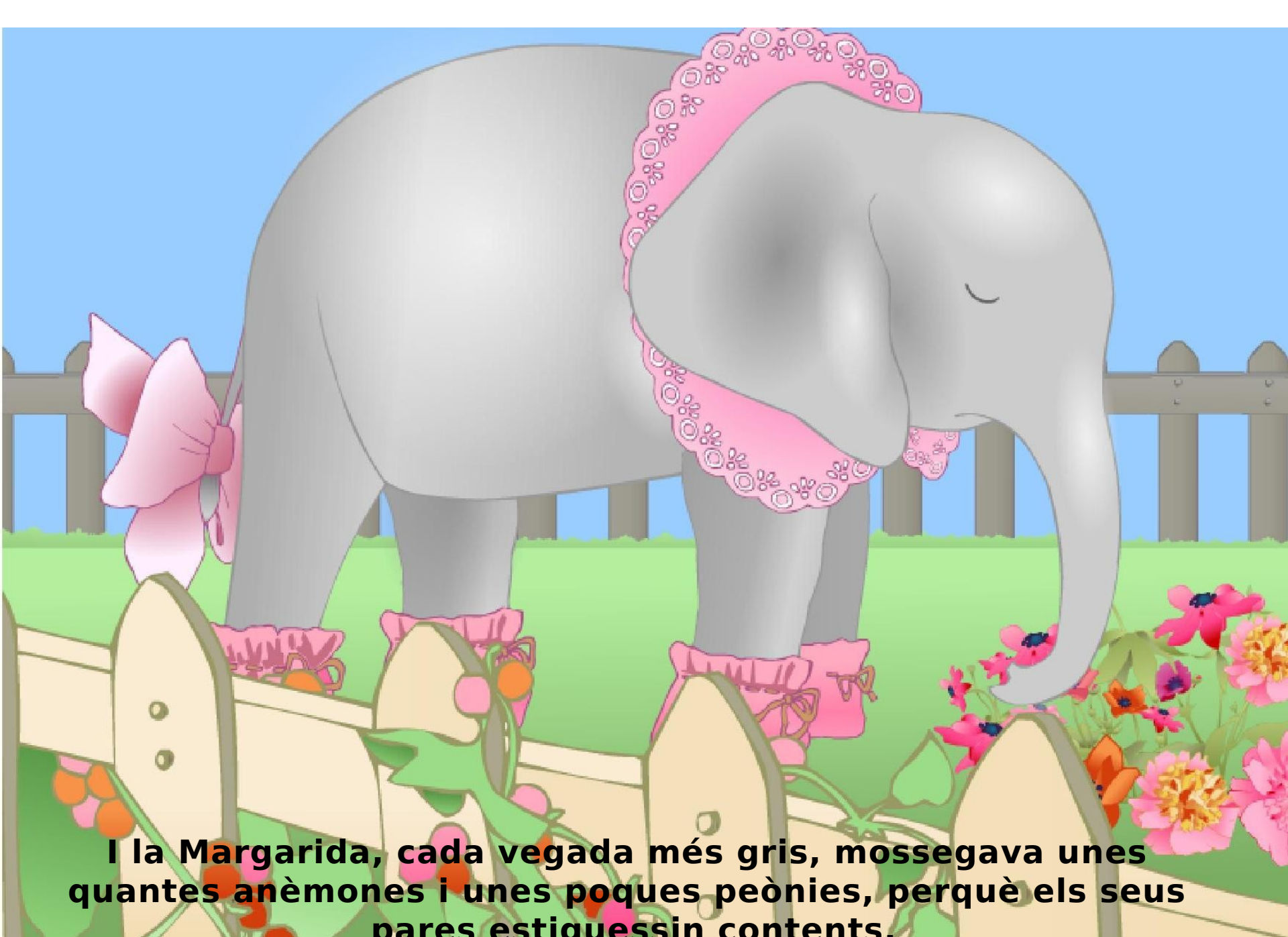

Només la Margarida, d'entre totes les petites elefants, no es tornava ni una mica rosa, per més anèmones i peònies que mengés. Això posava molt trista a la seva mare elefanta, i feia enfadar al pare elefant.

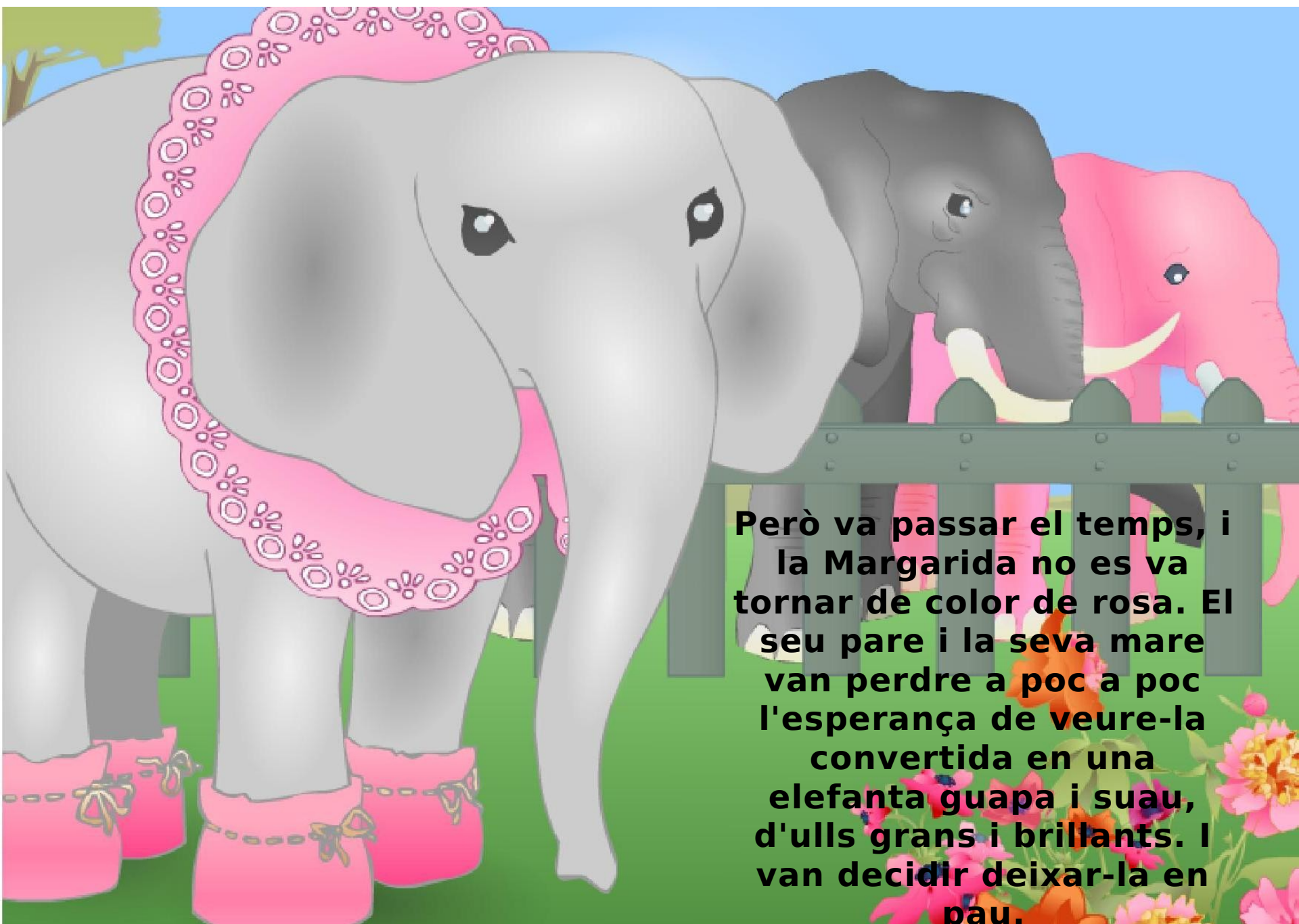

Margarida, per què segueixes amb aquest horrible color gris, que senta tan malament a una elefanta? Que no t'esforces? Si segueixes així no arribaràs a ser mai una bonica elefanta!

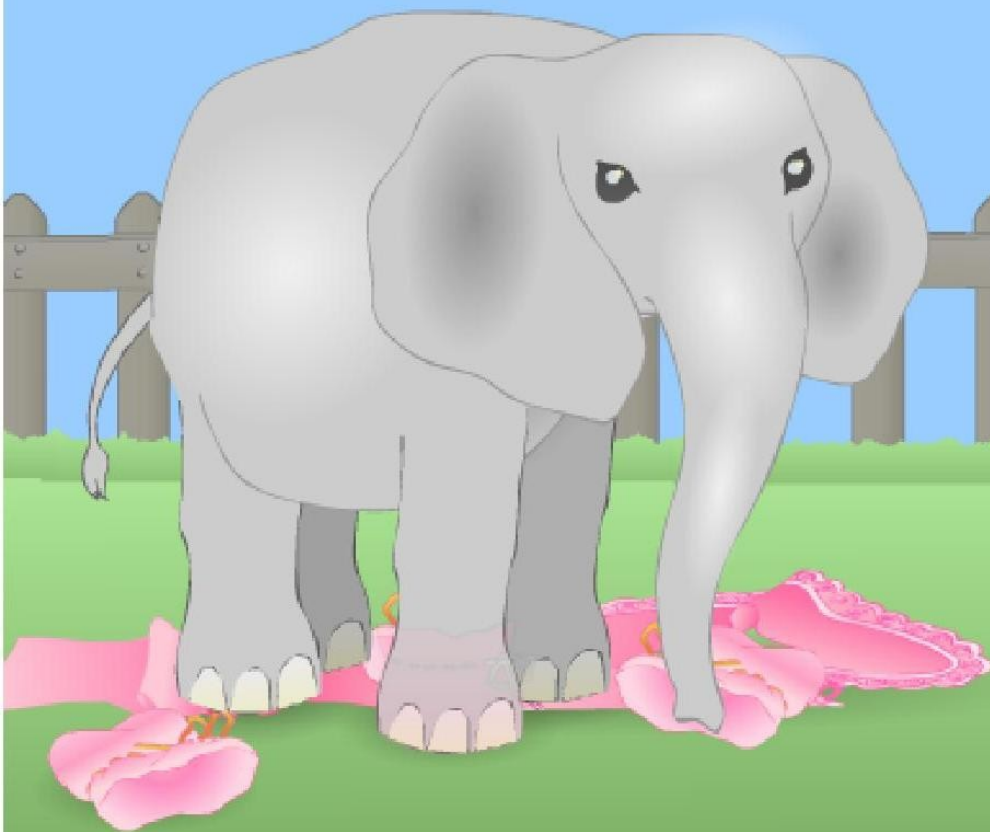

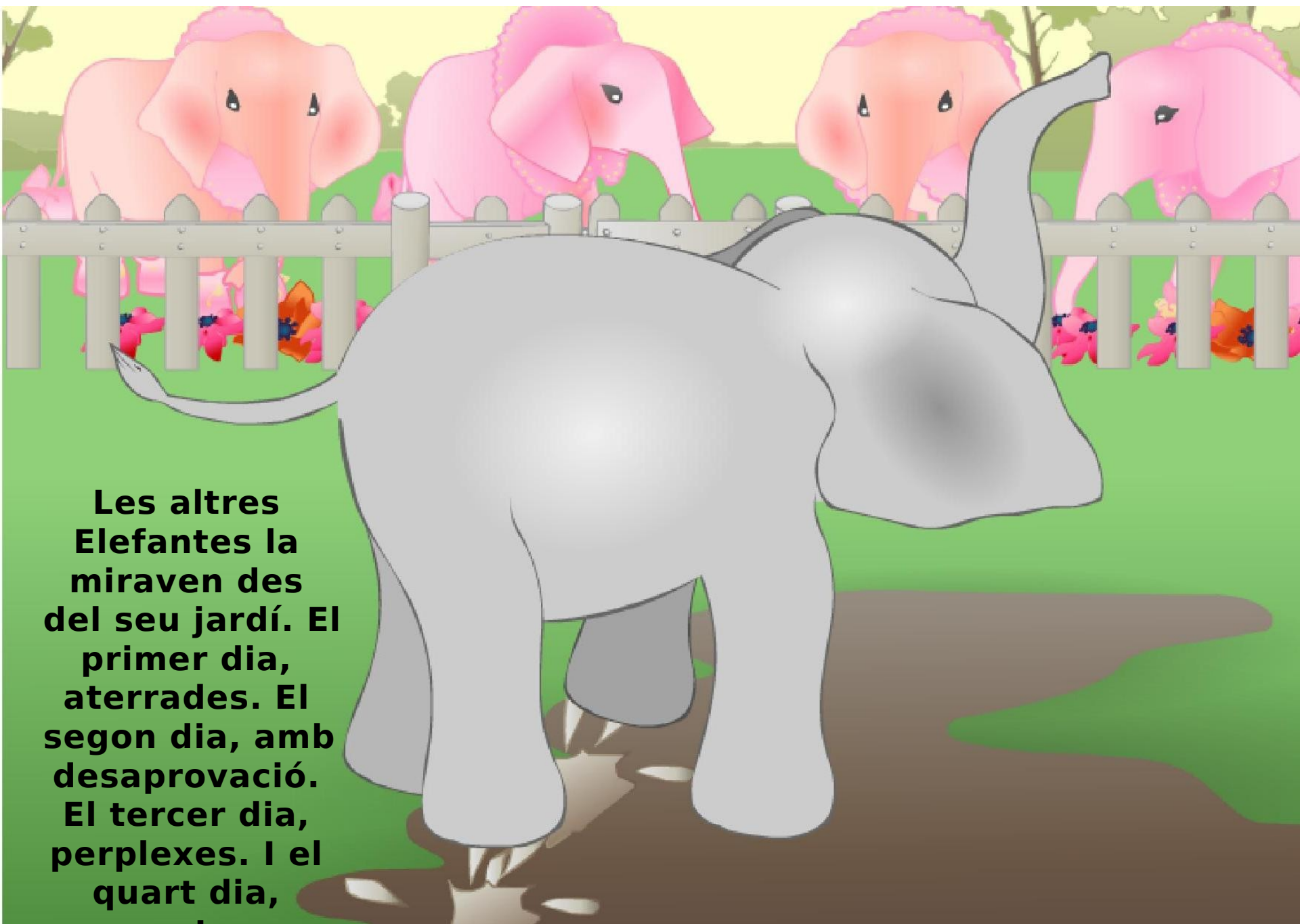
I la Margarida, cada vegada més gris, mossegava unes quantes anèmones i unes poques peònies, perquè els seus pares estiguessin contents.

Però va passar el temps, i la Margarida no es va tornar de color de rosa. El seu pare i la seva mare van perdre a poc a poc l'esperança de veure-la convertida en una elefanta guapa i suau, d'ulls grans i brillants. I van decidir deixar-la en pau.

**I un bon dia, la
Margarida, feliç,
va sortir del
jardinet tancat. Es
va treure les
sabatetes, el coll i
el llaç de color de
rosa. I es va anar a
jugar sobre l'herba
alta, entre els
arbres de fruits
exquisits i en els
bassals de fang**

**Les altres
Elefantes la
miraven des
del seu jardí. El
primer dia,
aterrades. El
segon dia, amb
desaprovació.
El tercer dia,
perplexes. I el
quart dia,
mortes**

**Al cinquè dia, les
Elefantes més valentes
van començar a sortir
una rere l'altra del
tancat. I les sabatetes,
els colls i els bonics
llaços roses van quedar
entre les peònies i les
anèmones.**

Després d'haver jugat a l'herba, d'haver provat els riquíssims fruits i d'haver menjat sota l'ombra dels grans arbres, ni una sola Elefanteta va voler tornar mai més a portar sabatetes, ni a menjar peònies o anèmones, ni a viure dins d'un jardí tancat.

I des d'aquell moment, és molt difícil saber, veient jugar els petits elefants de la manada, quins són elefants i quines són elefantes, s'assemblen tant!!